

Český lékař žijící ve Velké Británii na konkrétních příkladech ukazuje, jak probíhá islamizace této kdysi hrdé evropské země. Neuvěříte!

Autor: Odjinud | Publikováno: 6.12.2014 | Rubrika: Kulturní válka

Postupující islamizace Británie je zdrojem nepřeborného množství absurdních zážitků. To, co by se za jiných okolností dalo vydávat za téměř humorné historky, však vyvolává spíše smutek a mrazení v zádech. Z tohoto zlého snu se totiž nedá probudit. Stará dobrá Anglie umírá v přímém přenosu.

Zdejší absurdita už dosáhla takových rozměrů, že jsme tu svědky třeba toho, jak státní inspekce trestá vynikající školu za to, že je příliš etnicky anglická nebo třeba toho, jak se angličtí radní v anglickém městě zdráhají vyvěsit anglickou vlajku – jen proto, aby neurazili citění svých muslimských spoluobčanů. Je důležité šířit informace o dění v Anglii, protože jestli budeme jednou podobné věci zažívat i v České republice, nebude už cesty zpět.

Po napsání posledních dvou článků („Neberme si příklad z Británie...“ a „Jak jsem viděl starou dobrou Anglii...“) jsem dostal několik podnětů, abych uvedl také nějaké osobní zážitky z probíhající islamizace.

Na úvod jen řeknu, že jsme se sami před lety přestěhovali z centra Sheffieldu na předměstí, kde nežije muslimská populace. Vesnice a okraje města jsou totiž už jediným místem, kde je možné se s islámem denně neseťkávat a kde je ještě možné zažít tradiční anglickou společnost. Místní hospůdky, hudební akce, fotbal - tam všude jako by se čas vrátil zpět před éru multikulturního šílenství. Je však jen otázkou času, kdy i tento svět navždy zmizí v multikulturním, či přesněji islamizačním kotli. I kdybych o tomto faktu sebevíc přemýšlet nechtěl, každý jednotlivý den v práci či ve městě mi zdejší realitu připomene se sílící naléhavostí.

Zde tedy uvádím několik postřehů, jak takový všední den s islámem vypadá. Tak rozhodně mě už například nezaskočí, jak často každý den v práci vyslovím jméno Mohamed nebo kolik zahalených žen kolem sebe zrovna vidím (zdravotnice, příbuzní, pacientky). Není výjimkou, že těch zahalených je v daném okamžiku více, než prostovlasých. Pokud vejdu do šatny a tam se zrovna některý kolega klaní na rozprostřeném ručníku s obrázkem Mekky, je to v pohodě, prostě dělám, že si ho nevšímám. Takový je prostě kolorit „moderní“ britské společnosti.

Mírný problém v každodenním životě ale už mohou představovat určitá praktická omezení. Tak například, pokud si chce někdo objednat brzy ráno taxi a je zrovna ramadan, má smůlu. Dispečerka jen milým hlasem doporučí, ať si raději zajistí alternativní dopravu, protože všichni řidiči jsou muslimové a prostě nepracují. Nebo takový nákup v supermarketu. Pokud má někdo v košíku třeba slaninu a pivo, může

se mu stát, že ho muslim u pokladny odmítne. Takový zákazník pak musí vystát ještě jednu frontu, tentokrát k nemuslimskému pokladnímu.

Jednou z mála pozitivních dopadů islamizace je, že se dá ušetřit čas i peníze za cestování. Když někdo kupříkladu touží po exotice a chce vidět, jak vypadá život třeba v takovém Pákistánu, vůbec nemusí do žádného Pákistánu jezdit. Stačí se projet některou z muslimských čtvrtí tady. Vše je téměř identické - včetně lidí, kostýmů, obchodů, hudby, jídla, pořádku i bezpečnosti.

Pokud byste při takové poznávací jízdě poslouchali BBC 4, můžete si vyslechnout (stejně jako já před několika dny) příklad současné dramatické tvorby. Hlasatel dílo uvedl jako úsměvnou komedii z muslimského prostředí s názvem „Dokud nás džihád neorozdělí“. V této hře se moderní muslimská žena postupně dovrtí, že její snoubenec je terorista a rozmlouvá mu jeho plán odjet bojovat proti nevěřícím na Blízký východ. Přesvědčuje ho tedy, že džihád za práva muslimů prý lze vést i mírnějšími prostředky v jejich každodenním životě tady doma v Británii. No prostě, komedie k popukání. Až mi z toho smíchu běhal mráz po zádech.

Pozadu v trendu smířování se s islamizací nezůstává ani televizní BBC (důsledek proislámské politiky a rostoucího počtu muslimských zaměstnanců). Zcela nedávno jsem tak večer sledoval pořad „Udělejte ze mě muslimku“ (Make me a Muslim). V tomto svém původním pořadu BBC představuje portréty britských dívek, které konvertovaly k islámu. Každý měsíc zde totiž konvertuje k islámu několik set až tisíc bílých Britů, k islámu konvertovala například i švagrová bývalého premiéra Tonyho Blaira. I sama BBC proto zřejmě usoudila, že je potřeba britskou společnost na tento fakt připravovat, aby byla probíhající kulturní změna co nejhladší.

A mohu přihodit několik historek z práce. Před několika dny jsem sloužil na jednotce resuscitační péče. Jde o oddělení plné nejmodernějších přístrojů, kde se léčí ti nejvíce nemocní pacienti. Uprostřed rušného dne zazvonil u dveří oddělení zvonek a jelikož jsem byl zrovna nejbliž, otevřel jsem. Za dveřmi stál bradatý muslim v hábitu. „Dobrý den. Máte u nás příbuzného?“ zeptal jsem se. „Ne,“ odpověděl muž bez pozdravu, „nemůžu najít mešitu, kde je tu nejbližší mešita?“ Když jsem mu řekl, že nevím, tak on na to, že ho to u nevěřícího nepřekvapuje a ať mu tedy rychle zavolám nějakého muslima. Tento požadavek jsem odmítnul a rozloučil se. Než se před ním zavřely dveře, stačil ještě zavolat: „Aláh akbar! Brzy budete všichni vědět, kde je nejbližší mešita. Aláh je veliký!“

V univerzitní knihovně jsem potkal kolegu z nemocnice. Povídali jsme si o práci a potom přišla řeč i na politiku a na poslední události v Sýrii. Osmělil jsem se a zeptal se ho, co si myslí o krutosti islamistů. Úplně se rozohnil: „Ale vždyť oni přece nemají letadla. Jak se můžou bránit?! Kdyby na ně Amerika neútočila, nikoho by nepodřezávali, to je přeci jasný ne?!“ „Nevím, Mohammede. Mám trochu obavy, jak to všechno bude pokračovat...“ odpověděl jsem mu. „Ale to vůbec nemusíš! My to tady za nedlouho všechno převezmeme. A to bude pořádek, to uvidíš. Žádní opilci, žádná dekadence! Nakonec budete všichni rádi.“ Odmlčel jsem se: „Hmmm...a až to tady, jak

říkáš, převezmete, budou pak muset všichni konvertovat na islám?“ „Ale vůbec ne,“ řekl nahlas a rozesmál se. „Klidně můžeš zůstat kuffar! Ale budeš mít daleko větší daně, samozřejmě. Takže nakonec bude i v tvém nejlepším zájmu, abys islám přijal. Aláh je veliký! A i pro rodinu to tak bude lepší. Ničeho se neboj, pomůžeme Ti, budeš šťastný!“

To všechno jsou sice věci, které mě stále ještě poněkud zarazí, postupem času je však pomalu přestávám řešit. Tak to prostě je, Británie se stává islámskou zemí a já to nezměním. Daleko silněji a osobněji však vnímám dopady islamizace na životy konkrétních lidí, které znám. Uvedu namátkou několik příkladů (jména jsem pozměnil).

Tak třeba Janet, jedna z našich sestřiček, si mezi řečí posteskla, že její šestnáctiletý syn začal nedávno brát drogy. Dříve miloval sport, jeho muslimští spolužáci ho však kvůli tomu tak šikanovali, že sportování nechal. Janet si stěžovala ve škole, ale bezvýsledně. Nemůže prý vystupovat proti zájmům etnické menšiny (i když v tomhle případě muslimové tvořili ve třídě etnickou většinu). A za nějaký čas její syn začal brát. Drogy prý dostává od pákistánských dealerů.

Anestezioložka Ruth, moje kolegyně, mi nedávno vysvětlovala, proč jezdí do práce v čepici. Před lety ještě dojížděla na kole, ale jak v okolních čtvrtích přibývalo muslimů, necítila se bezpečně a začala jezdit autem. Pak se začala bát i v autě, protože na ní jako na nezhaltující ženu-řidičku sprostě pokřikovali. Proto teď jezdí v autě a ještě v čepici.

Mladá policistka Helen, sousedka přes ulici, má zase jiný příběh. Jednou při silniční kontrole Helen zastavila rychle jedoucí auto. Řidičem byl muslim. Pokutu zaplatit odmítl a následně si na policistku stěžoval, že prý ho zastavila z rasových důvodů – šlo prý o šikanu, protože byl muslim. Nepomohla jí objasňovat, že byla tma a že nemohla vidět, kdo auto řídí, spolujezdci samozřejmě potvrdili řidičovu výpověď. Pokutu tedy nakonec musela platit Helen - za projev rasové nesnášenlivosti. Od policie se před časem rozhodla odejít.

Sanitář Martin mi vyprávěl o malém městečku Market Rasen, které leží na východ od Sheffieldu a kde má příbuzné. V městečku mají základní školu, kterou milují děti i rodiče. Minulý měsíc vydala státní školní inspekce (Ofsted) hodnotící zprávu, která potvrdila, že škola funguje výborně a dosahuje vynikajících učebních výsledků. Přesto inspekce odmítla dát škole celkové ohodnocení „vynikající“ a snížila ho na „dobrá“. A jaký tedy objevili nedostatek? Škola je prý příliš anglická a příliš bílá (chodí do ní totiž téměř výlučně bílé anglické děti). Slovy inspekce – „škola selhala v tom, že nezajistila, aby její žáci porozuměli kulturní různorodosti moderní britské společnosti a zakusili tak na sobě bezprostřední interakci se svými protějšky z odlišného etnického pozadí“. Martin mi říkal, jak jsou tam lidé zklamaní a bezradní. Nejsou žádní rasisti, škola si děti nevybírá dle barvy pleti nebo původu. Do jejich městečka však prostě zatím větší vlna přistěhovalců nedorazila. Co prý tedy mají dělat? Mají si tam rychle nějaké muslimy pořídit?

Do kostelíka stojícího na vršku v naší vesnici dojíždí farář Matthew. Je to prostý a moudrý člověk, bývalý ocelářský dělník. Když paní Thatcherová zavřela v osmdesátých letech v Sheffieldu ocelárny, překvalifikoval se na faráře a druhou půlku života tak tráví ve službě na farnostech v okolí. Mluvili jsme spolu nedávno o vánocích a tradicích. Mimo jiné mi řekl: „Víš, ale nemysli si, že to takové u nás bylo vždycky. Ulice bývaly plné lidí zpívajících koledy. To se ztrácí. To je všechno ta politická korektnost. Tu jsme dříve neměli...“ Pak mi vyprávěl, jak každým rokem ubývá vánočních tradic a křesťanských symbolů, protože tradiční vánoce prý mohou urážet citění muslimů (a mnoho muslimů už také proti slavení vánoc veřejně protestovalo). Od připomínání vánoc na pracovišti ustupuje i řada zaměstnavatelů, v některých čtvrtích lidé už nedávají do oken vánoční výzdobu. Často za tímto trendem stojí i sami horliví úředníci magistrátu, kteří dělají vše pro to, aby se nic nedotklo muslimského citění. Jistou úlevou tak prý bylo, když sama Muslimská rada Británie (The Muslim Council of Britain) vydala prohlášení, že vánoce nejsou zakázány a že všichni, kdo vánoce chtějí slavit, si prý mohou normálně koupit stromeček i krocana. Rada pak vzkázala i muslimům, že by se neměli cítit slavením vánoc uraženi, protože Ježíš byl přece prorok islámu. „Nevím však, jak to bude vypadat za dalších deset či dvacet let,“ dodává ustaraně Matthew, „já už tu asi nebudu, ale co ti ostatní...“

Dalším symbolem, který se dotýká citění muslimů je samotná anglická vlajka – kříž Svatého Jiří. I sami někteří Angličané už mají obavy, že jejich národní vlajka by mohla být vnímána jako rasistický symbol (vyvolává prý u muslimů nepříjemné vzpomínky na křížové výpravy). V některých obcích se dokonce zasustupitelé rozhodli vlajku raději vůbec nevyvěšovat, aby se tak nedotkli citění svých muslimských spoluobčanů. Ano, zdejší absurdita soužití s muslimy dosáhla takového stupně, že se (někteří) Angličané v Anglii obávají vyvěsit anglickou vlajku.

Koho z místních by před lety napadlo, že něco takového budou zažívat ve své vlastní zemi? Neznám zde žádného Angličana, který by si takový vývoj přál. Nikdo z politiků se tu původních obyvatel nikdy neptal, jestli si přejí, aby se Británie stala islámskou zemí. A přesto se to děje. Dle oficiální zprávy Národního statistického úřadu (the Office for National Statistics - ONS), publikované dne 16.5.2013, bude islám ve Velké Británii dominantním náboženstvím již za dvacet let.

Místní lidé jsou zde jako opaření. Naprostá většina z nich se na veřejnosti bojí o muslimech otevřeně promluvit a od tématu uhýbají, nebo jen zmateně opakují naučené fráze o pozitivních dopadech multikulturalismu. Pokud se jich však zeptám v soukromí, mají naléhavou potřebu o nechtěné islamizaci své země diskutovat. I tak ale mluví jen polohlasem, zavírají dveře a ještě se rozhlížejí, jestli nás někdo nesleduje. Celé to dění kolem sebe užasle sledují, jako by stále doufali, že se z toho zlého snu probudí. Neprobudí. Stará dobrá Anglie, tak jak jsme ji znali, nám totiž pomalu umírá přímo před očima.

Stejně, jako tomu bylo kdysi v Anglii, tak i v České republice si dnes jen málokdo dokáže něco podobného představit. Kolik lidí si dnes připouští, že by se islám mohl

podobně nezadržitelně šířit i v českých a moravských městech? Pokud však k tomuto problému zůstaneme lhostejní, tak se jednou šířit bude. Nechceme-li proto, aby naše kultura ve své současné podobě zanikla, zajímejme se o to, jak probíhá islamizace v zemích západní Evropy, cestujme, informujme se. Poučme se z toho a zkusme nedopustit, aby se i z České republiky jednou stal islámský stát.

autorem je Vladislav Rogozov, převzato z jeho blogu na lidovky.cz